

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Τού Ριχάρδου Έσορ Σαβάρ

(Ιστορία Περιπετειών αγωνίας και τρέμου)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Αμερικανός αξιωματικός Άρθουρ Λένος ταξιδεύει στη Ρωσία την εποχή της δολοφονίας των μνηστών, εποχή μεγάλων κινδύνων και τρωερών για τον καθ' ένα. Έχει βγάλε διαβατήριο δικό του και της κυρίας του, μα η κ. Λένος μένει την τελευταία στιγμή στο Παρίσι. Ο Λένος φθάνει στο Ρωσικό έδαφος όταν του πέφτει δίπλα μια ώρασιότη γερά κυρία χωρίς διαβατήριο και τον ικετεύει να την παραλάβει μαζί του ως σύζυγόν του, έφ' όσον δικαιολογεί το τοιοούτον το διαβατήριό του. Ο Λένος δέχεται εν τέλει, αφού μάλιστα η άγνωστη κυρία του εξήγησε πώς θα τον άφηνε στη Βίλνα, όπου την άναμενε ο σύζυγός της, ο Δίκ Γκαινς παλιός φίλος και συμμαθητής του Λένος. Ο Λένος τ' άκούει όλα αυτά, τα πιστεύει, καιδέν τα πιστεύει, έλπίζει και μετανασεί διότι δέχθη τ' παραλάβει μια άγνωστον ως σύζυγό του, τρέμει στη σκέψη ότι δυνατόν ν' ανακαλυφθή και να σταλή στη Σιβηρία μαζί τ'η πράξι του, άποπειράται να το σώσει και πάλιν για το γερμανικό έδαφος, μα δέν τ' άφήνουν, βρισκείται πάνω σ' άναμμένα κάβρουνα... Και πράγματι από το σημειου αυτοάρχίζουν αι τρωεραί του περιπέτειαις και αι φοβικώδεις του άγωνίαι. Ηνώθη επιστολαίως με μιαν ώραίαν Σειρήνα και πληρώνει τ'ην έπιπολαιότητά του αυτήν σκλήρα.

μον με χαμόγελο κατεργάριε.
 "Έρεξα λοιπόν κι' άγόρασα ένα εισιτήριο της ώοιας μου με χρήματα δικά της, γιατί το ποροτόφι της ήτον νεκίτο από χαρονομίασιν των 100 σουβλιών.

Συγγνώμης όσείτα ένα τηλεγράφημα κατεπίγειον στο Παρίσι, στον τραπέζιτην της συζυγίου μου. Είχα άπόλυτον έμπιστοσύνην στην εξήγησιν που μου έδωσεν ή ώραία συντροφός μου και δέν έτόλμησα να τηλεγραφήσω στη βασίλισσα τ'ον σπητιού μου περισσώτερος λέξεις άπο αυτές.

«Ευχόκουνε. Έρθεσα καλώς».

"Αλλ' ένώ έγραφα το τηλεγράφημα αυτό το αίμα μου έκαψε τα μούλια. γιατί σκεπτόμουν ότι δέν μπορούσι ούτε ένα γράμμα να της γράρω έφ' όσον δέν είχα έξέρητα άκόμη άπό τ'ην... άλλην συζυγίαν. "Επίσης τηλεγραφήσασ και εις τούς Βελέτικη, συγγενείς μου στη Πετρούπολι για να τούς ειδοπήσω ότι έπληρωσα λέξι :

«Φάτω αύριο τ'ην έσπέρα».

"Επειτα εύχαριστήσας άναγα ένα σιρίσιν, συνόδευσα τ'ην συντρόφισσα μου στο τραίνο. όπου ο Ρώσος συνταγματάρχης θα περιμένει να δη' άν θά έυενεν εύχαριστήσμην άπό τ'η θεία που της εκούτησε. Τ'ην έσκέπασε με το σάκι της γύρω στο χαροκίμετό της πρόσωπο σάν σύζυγος που περνά τον μήνα του μέλιτος νυφιοσύνας.

— Τι θα έλεγε για δ'κ' ούτι ο Δίκ Γκαινς; Αύτη είλε σπυσι στα γέλια σάν μικρό παιδί, πράγμα που μ' εύχαρίστησε πολύ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ναι, είλε, και με δέσμευε. Κατάβρι διει προσηπαθήσατε να φύγεται από τα σύνορα. δέν είχον όμως το θάρρος να σάς παραπονεθώ. Αδού θα έδινε ύπομνησιν στον συνταγματάρχη. "Αλλ' άν, ως εκ θαύματος κατορθώνατε να περάσετε στη Γερμανία, θα με άφίνατε στη πειώ δύσκολη θεία που εύρέθη ποτέ κυρία. Θα έμεινα έδώ στη Ρωσία χωρίς διαβατήριο.

Θα το έπέγραψτε μαζί σας και διατ' οεις θα ταξιδεύατε στο Βερολίον έφ' όσον ήθονον πεπεισθή στη φηλική. Νομίζετε ότι αύτός ο τρόπος δέν θα έδύνασε καθόλου τόν Δίκ Γκαινς ;

— Τόν Δίκ Γκαινς ; ούτήρα έφ' όσον άγωνία.

— Μάλιστα, τόν Δίκ Γκαινς, τόν παλιό συμμαθητή, στη στρατιωτική σχολή των Ευελπίδων τού Βέστ-Πόιντ. Πάντα ο σύζυγός μου μου έίπατε λόγο για τόν Άρθουρ Μπένιμαρτις Λένος. "Όταν πρό όλίγου μου είπατε το όνομά σας έθυμήθηκα όλα όσα μου είχε π'η για σας ο Δίκ. Δίν ήθελα να σάς φηνωσώσω ποία είμαι μέχρως όσον έφθάναμε στη Βίλνα, Είδα όμως πώς είσθε άνησυχος από τας άνοησίας περι φηλικών τού Ρώσου συνταγματάρχου και περι πιαστών διαβατηρίων και αίσθάνουμαι ήδη τ'ην ανάγκη να σας εξηγηθώ. Ναι είμαι ή γυναίκα τού παλαιού σας συμμαθητή, τού Δίκ Γκαινς, όποτε ήσυχάσατε. "Ο Δικ με περιμένει πράγματι στη Βίλνα.

Τα λόγια της αύτά δέν με ήσυχασαν και πολύ. Μ' έκαναν να έχω ύπονοιάς. "Αρχισα να ύποπτεύομαι τ'ην γυναίκα αυτήν! Πράγματι ο Δίκ Γκαινς ήτο παλιός συμμαθητής; μου στη σχολή των Ευελπίδων. Είχα να τόν δω άρκετά χρόνια, αλλ' είχ' άκούσει ότι είχε λάβει μέρος σε κάποια έπιχειρήσι πετρελαίων στο Βακού. "Επόμενον ήτο να βρισκόσασ στη Ρωσία!

Ποιά ήταν τέλος πάντων ή αλήθεια ;

— "Η κυρία έννοιασε, φανταί, τι σκεπτόμουν και μου είπε γελαστή: "Ελάτε πέστε μου τ'ην αλήθεια! Τι ιδέα είχατε για μένα ; Με ήήρατε για καμιά τυχοδιώκτρια, ή για... μηδενιστρια ; "Ελάτε, όμολογείστε το... σάν τί έφραντασθήκατε τ'η γυναίκα τού Δικ Γκαινς ;

— "Η καλλίτερον άπάντησις που μπορώ να σας δώσω, είναι ότι θεωρώ τόν Δικ Γκαινς τόν εύτυχέστερον άνθρωπον τού κόσμου, είπα γεμάτος έμπιστοσύνην εις χωρίς καμμίαν στενωχωρίαν τώρα.

Θα μου είναι εύκολο, διήβολς έσκέφθηρην να δώσω πλέον εξήγησιν

στη γυναίκα μου. "Αφού έχει έτοι το πράγμα μπορώ να της εξηγήσω πώς έβροήθησα τ'η γυναίκα τού συμμαθητού μου Δικ για να τ'ην άπαλλάξω από τ'η στενωχωρία της.

"Η κ. Δικ Γκαινς— άς τ'ην ίσμε έτοι προς το παρόν—μου έδωσεν έξαφνα τ'η τούτνα της και μου είπε :

— Δάβετε τ'ην καλοσύνην να μου πάρετε ένα εισιτήριο για τ'ην Πετρούπολι.

— "Αλλά δέν θα σταματήσασε στη Βίλνα ;... έρωτήσασ ένώ.

— Ναι, θα μείνω, αλλ' ο συνταγματάρχης πρέπει να πιστεύη ότι θα πάμε μαζί στη Πετρούπολι. Μή λησμονείτε ότι με φαντάζεται για σύζυγό σας. Δέν έτόλμησα να πώ στον συνταγματάρχη ότι είμαι σύζυγος τού Δικ Γκαινς, είπεν ή έξυπνη συντροφός

Π'ηγα για μια στιγμή στο έστιατόρι και ξαναγίωσα κατόπιν σ'αυ διαμέρισμά μας. Σε λίγο ο Ρώσος συνταγματάρχης έλκυσθεις από τα γέλια μας ήλθε και έχύπησε με διάκριση τ'ην πόστιν, τ'η στιγμή που ξεκινούσε το τραίνο. Εισήλθε και κάθησε. "Ερπύγαιε. "Εβλεπα μέσα άπ' το πορτίθωρο και σοκώτονα τ'ην ώρα μου. Τα τοπία άλλαζαν τ'ο ένα κατόπιν τού άλλου. Τα γερμανικά σύνορα έμειναν πίσω και σε λίγο περνούσαμε σάν άστρολι κοντά σε μικρά βοώμικα χωριά σπιτάκια, μπρός στα όποια διακρίναμε τούς κατοίκους με φροσάτα από δέμα προβιόντων και ύπότες.

"Ενώ έγω έξυμβαζα ο συνταγματάρχης και ή "Ελένη συνωμιλοούσαν γελαστοί. "Επρόσεχα κάποτε και στην ύποπιθειήν, συντροφός μου, ή όποια μου έφαινετο τώρα πολύ ώραία.

Είχε βγάλε το μικρό της πανοφόρι και το σάμα της ελαφρό και χαροτωμένο έδειχνε τ'ης ρουσιές τ'ης ώοιας κόρης και ταις θείες καμπύλες της. "Η "Ελένη μιλούσε ζωηρά. Είχε ξεπληρώη στο κάθισμά της και άφαινε σάν κουρασμένη σάν άρηρημένη από κάποια σέξιμ. "Απέδωσα τ'ην άνησυχία της στο ότι δέν είχα διαβατήριο.

Ο Ρώσος έφερε τ'ην όμιλιαν επί τ'ης διαμονής μας εις Πετρούπολιν.

—Οί "Αμερικανοί τ'ης τάξέως σας, παρατήρησεν, είναι πάντα άγαπητοί εις τόν Νεβά. Θα διασκεδάσετε στη πρωτεύουσά μας Κα και Κε Λένος.

— Αλήθεια, ούτήσεν ή "Ελένη, και γιατί;..

— Γιατί έχουμ νέους χαροτωμένους αξιωματικούς. Αιδονται χοροί, έσπεριδες, εκδρομές. "Υ πάχονον έλκυσθη, σπηρούνα σπολιές ποι άστοραποβολών, κάνουν τ'ην Πετρούπολι παράδεισο για τ'ης γυναίκες. Είδα τ'ης άποσκευές τ'ης κυρίας. Είσθε προστομασιμένη πολύ καλά. Δέν έλημονήσατε να φέρετε μαζί σας πολεμοφόδια ύπό τ'ην μορφήν κομρών φορημάτων, Παριζιάνικης κατασκευής.

Αί παρατηρήσεις αύτές τού συνταγματάρχου μ' έκαναν ν' άνησυχώσω και πάλιν. "Εθυμήθηκα τ'ην άπόδειξι τού σιδηροδρόμου για τ'ης άποσκευές. "Ητον κοινή και για τούς δύο μας. "Όλα τα κηρώτιά της έφρανον έπιγραφών εις Πετρούπολιν. Μ' έπαιρμιεσαν νέα φρέματα πάλιν όταν θα τ'ην άφίνα στη Βίλνα στο σύζυγό της.

Ο συνταγματάρχης εξακολουθούσε να είνε περιεργος. Ζητήσος να μάθ τ'ην διεύθυνσί μας στη Πετρούπολι με τ'ην έλιπίδα ότι θα μ'ας έβλεπε πάλιν, όταν σ' ένα μήνα θα ορχότανε στη πρωτεύουσα.

"Απορούσα για το έξυπνο τρόπο που έφηνενεν ή "Ελένη από τ'ης περιέργους έρωτήσεως του. "Εχασμάτο τόσο φανερό, όστε ο έπισκέπτης μας, σάν άνθρωπος καλής συμπεριφοράς είπε :

— Θα πάω να δω άν μπορώ να παίξω καμιά παρτίδα με τ'η κυρία έχει ανάγκην αναπαύσεως.

— "Όταν έκλεισεν ή πόστι, έγύωσια στην "Ελένη να τ'ης πώ για το νέο ανακάτωμα με τ'ης άποσκευές μας. "Εμεινα κατάπληκτος όταν τ'ην είδα να κοιμάται άμισως,

(Ακολουθεί)

